

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 330/2020
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела прикривање из члана 221. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 2К.159/18 од 08.10.2019. године и Вишег суда у Шапцу 3Кж1 302/19 од 28.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 2К.159/18 од 08.10.2019. године и Вишег суда у Шапцу 3Кж1 302/19 од 28.11.2019. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 2К.159/18 од 08.10.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела прикривање из члана 221. став 2. у вези става 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити, уколико окривљени у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка, како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 3Кж1 302/19 од 28.11.2019. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Ђурића и жалба окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лозници 2К.159/18 од 08.10.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Предраг Ђурић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту

законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или исте укине и предмет врати на поновно суђење али пред измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, ПА је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован, у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је суд повредио напред наведену одредбу кривичног закона, јер дело из члана 221. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим, у конкретном случају није кривично дело, будући да недостаје битно обележје овог кривичног дела, а огледа се у чињеници да окривљени АА није имао свест да је ствар-мобилни телефон прибављена кривичним делом крађа.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 221. у ставу 1. КЗ прописано је да ко ствар за коју зна да је прибављена кривичним делом или оно што је за њу добијено продајом или заменом прикрива, протура, купује, прима у залог или на други начин прибавља, казниће се новчаном казном или затвором до 3 године, с тим да казна не може бити већа од казне прописане за дело којим је ствар прибављена, а у ставу 2. истог члана прописано је да ко дело из става 1. наведеног члана учини, а могао је и био дужан да зна да је ствар прибављена кривичним делом казниће се новчаном казном или затвором до 1 године.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела из члана 221. став 1. и став 2. КЗ, по налажењу овог суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је: у време и месту ближе описаном у изреци пресуде, окривљени у урачунљивом стању из нехата купио ствар за коју је могао и био дужан да зна да је прибављена кривичним делом крађа... при чему није био свестан да својом радњом може учинити дело иако је према околностима под којима је она учињена и према својим личним својствима био дужан и могао бити свестан те могућности, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва законска субјективна обележја кривичног дела прикривања из члана 221. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је правноснажно оглашен кривим.

Сходно изнетом, супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у преосталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног у преосталом делу захтева, образлажући додатно повреду закона из члана 439. тачка 1 ЗКП, наводи да је окривљени током поступка негирао извршење кривичног дела, да је првостепени суд одбио предлог одбране за вештачење вредности мобилног телефона, у моменту куповине од стране окривљеног, полемиче са вредношћу мобилног телефона, те с тим у вези и са исказом оштећене, из којих разлога сматра да, у конкретном случају нема доказа за постојање субјективног елемента бића кривичног дела из члана 221. став 2. КЗ, односно да нема доказа да је окривљени уопште имао свест да је мобилни телефон ствар која је прибављена из кривичног дела крађе.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости по оцени овог суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке везано за постојање субјективног обележја предметног кривичног дела и на тај начин правноснажне пресуде оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац у захтеву за заштиту законитости указује и на повреде закона из члана 423, 424, 15. став 4. и 16. ЗКП, као и повреде закона из члана 26. и 221. став 2. КЗ.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и повреде закона из члана 423, 424, 15. став 4. и 16. ЗКП, као и повреде закона из члана 26. и 221. став 2. КЗ, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Такође, у захтеву за заштиту законитости бранилац нумерише и повреду закона из члана 441. ЗКП у вези члана 261-265. ЗКП, а која повреда закона, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Међутим, у образложењу захтева бранилац окривљеног не описује у чему се конкретно састоји повреда кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Одредбм члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП) што у случају подношења

захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење одређене повреде закона због које окривљени, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек (члан 485. став 4. ЗКП) и образложење у чему се конкретно састоји повреда закона истакнута у захтеву.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на повреду закона из члана 441. став 4.ЗКП нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП захтев одбио као неоснован, док је у преосталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.